

SLANZIN

2

Povídky a články o sci-fi a fandomu
(O. Neff, L. Peška, S. Čermák, D. Altomare)

INFORMACE čtenářům

V 1. čísle tohoto ročníku jsme přislíbili 4 čísla ročně. Z vnitroklubových důvodů se příprava 2. čísla poněkud opozdila. Z technických důvodů tedy vyjde číslo 3. a 4. jako dvojčíslí a bude obsahovat u nás dosud nepublikovanou novelu Murray LEINSTERA PRVNÍ KONTAKT, cena tohoto dvojčíslí bude 12 Kčs, včetně poštovného. Toto dvojčíslí je možno si objednat ve větším množství i mimo řádné předplatné. [SLAN, pošt. schránka 19, 27401 Slaný, na zadní stranu složenky poznamenejte "První kontakt". Pro hromadné objednávky SF klubů (nad 20 kusů) neúčtujeme poštovné (-2 Kčs).

Pokud jste si ještě nezajistili pravidelný odběr SLANu, připomínáme, že stačí zaslat na výše uvedenou adresu libovolnou částku převyšující 6 Kčs (nejlépe násobek 6). SLAN vám bude zasílán automaticky poštou. Na vyčerpání předplacené částky budete upozorněni.

V současné době vítáme každého dalšího odběratele, neboť není tajemstvím, že vydávání SLANu momentálně dotuje SFK Slaný z prostředků, které získal v dobách minulých.

DALEKO OD PRAHY

S určitou nedůvěrou jsem přijal před časem zprávu, že letošní Parcon se uskuteční v Košicích, na samém konci republiky, daleko od tradičních fandemovských center jakými jsou Slaný, Píseň či Praha. Nakonec se však ukázalo, že do Košic našlo cestu přes 400 fanoušků, což je myslím pro organizátory opravdový úspěch.

Já osobně jsem mohl přijet jen na jediný den (sobotu), nemohu tedy hodnotit celý průběh této akce a tak se omezím jen na několik postřehů a komentářů.

Hned při prezenci mne domácí pořadatelé příliš nepotěšili, neboť přesto, že jsem zdůrazňoval, že jsem přijel pouze na jediný den, nekompromisně mi vyměřili celý účastnický poplatek 90 Kčs. Zřejmě si řekli, že když jsem urazil takovou dálku, že již neodejdu. Běžným návštěvníkům z města totiž jen o něco málo později prodávali vstupenky za 15 Kčs. Nu což, беру to jako svůj soukromý příspěvek k udržení federace, nechtěl bych, aby o mně někdo říkal, že na moji účast na košickém Parconu doplácel.

Čas sobotního dopoledne je již tradičně věnován přednášce Ondřeje Neffa. Vůhlas, který si Ondřej vydobyl svými faktografickými přednáškami z dob pardubických Parconů však nenávratně upadá v zapomnění. Plynká, nepřilíh plodná beseda zaujala jen málokoho. Snad jen "draňáček" dilet spisovatelovy byly pro některé určitým zpestřením této besedy. V paměti mi utkvěl mistrův výrok na adresu distribuce IKARIE přes SF kluby: "Co udělaly SF kluby pro distribuci Ikarie?" položil si mistr nezakrytý řečnickou otázku a vzápětí si i nedvojsemyslně odpověděl: "Hovno! Úplné hovno!"

V odpoledním programu mne zaujal zejména opravdu netradičně připravený SF kvíz. Vtipný, nápaditý a originální. Vlasta Talaš vřeloval organizátorům soutěže (M. Butora a spol.) první cenu - sošku FanFana. Opravdu nečekanou pointou pak bylo to, že si po skončení této soutěže tuto sošku opět odnesl, coby její vítěz.

Trochu mne zarazilo, že jen velice málo bylo vidět různých stánků a prodejců s nějakými SF proprietami. Na západních conech patří tyto obchodní prostory k nejživějším místům a jejich pronájem je nezanedbatelným příjmem do pokladny organizátorů conu.

Sobota se nesla též v duchu reakcí na páteční podivnou volbu místa konání příštího PARCONu. Zřejmě pod vlivem Jardy Olši (těžko věřit, že by taková volovina mohla napadnout normálně myslícího člověka), byl totiž údajně demokraticky zvolen Friestadt v Německu.

Pokud snad chtěla nějaká temná síla z budoucnosti zasadit eskomirajícimu fandomovému hnutí v Československu smrtící úder, nemohla přijít na lepší nápad. Pokud se nepodaří toto rozhodnutí nějakými zákonnými prostředky zvrátit (A já se domnívám, že doživotní předseda hnutí může klidně oživit feudální právo "svobodně nalézati", tj., že si stanoví taková pravidla, která mu budou vyhovovat.), pak bych navrhl zvolat nějaký vzdoroparcon a Olšu dát pro jistotu na příští rok do klatby.

L. Peška

DONATO ALTOMARE PRINCEZNIČKA

Ottavio dorazil do Rodi Carganica pevně rozhodnut strávit dovolenou v úplném klidu a nedat se strhnout do infarktového rytmu toho, čemu se říká stresová turistika. Žádné organizované výlety, žádné pobíhání z kostela do muzea, žádné diskotékové večery. Jen absolutní odpočinek.

A zdálo se, že příroda vyhoví jeho požadavku.

Zátoka Santa Barbara se roztáhla mezi hory jako široký úsměv - a což bylo skoro neuvěřitelné - nebylo tu moc lidí. Stačilo pár kroků a už nějaký tichý koutek zval ke slunění po krátké koupeli v průzračném moři.

Pak návrat na hotelovou pláž, lehký oběd, odpočinek ve stínu chránícím před ostrým odpoledním sluncem a konečně procházka po pobřeží, s nohama ve vodě a s hlavou bez myšlenek. Ale nejhezčí chvíle trávil v uličkách, kde se ještě daly najít zbytky nereálné atmosféry, tak typické pro tyhle polozapomenuté vesničky. Při jedné z takových toulek vyslechl zvláštní báji.

Jakýsi stařec spravoval směšné hrábě, jimiž lovil v písku měkkýše a datle, a vypravoval dvěma holčičkám - jistě jen proto, aby nezlobily - příběh o 'princezničce'.

Před mnoha lety, když byla Vieste jen malým rybářským přístavem a pláže byly opuštěné, vyplula odtud loď do Benátek. Na palubě byl vladař s komonetvem a s dcerou. Dceři bylo šestnáct let a byla velmi krásná. Její krása byla tak veliká, že sotva za ní zmizel břeh,

bůh moře se do ní bláznivě zamiloval a požádal o její ruku. Velké bylo zoufalství vladařovo. Dcera plakala. Přitiskl ji k sobě a nápadníka odmítl. Bůh se rozzuřil a rozpoutal hroznou bouři. Zanedlouho se loď začala potápět. Vladař prosil všechny mořské víly a sirény, aby ve jménu lásky zachránily jeho dceru. Byly dojaty, a protože nebylo v jejich moci odejmout jinak dívku bohu moře, proměnily ji v dřevěnou sochu. Tak se nikdy nepotopí do hloubky a bůh ji nedostane. Od toho dne se pohupuje sem a tam po moři překrásná dřevěná socha. Kdo ji najde, může princeznu vrátit život.

"Jak?" zeptal se Ottavio a pod pohledem děvčátek se začervenal. Ještě si budou myslet, že tě báji věří!

Starý námořník se usmál stovkou vrásek vyleptaných solí a odpověděl: "Polibkem, samozřejmě."

A pokračoval v práci.

x x x

Ottavio se zamyšleně vrátil do turistické osady. Od toho dne se stále častěji procházel po břehu. Měl v hlavě jedinou myšlenku, a ačkoliv si spísal hlupáka, jeho pohled stále bloudil po mořské hladině. Už věděl, v kterou dobu projíždí loď směřující k ostrovům Tremiti, a podvědomě doufal, že zvednuté vlny s sebou přinesou ke břehu něco, co se na nich bude pohupovat.

Ale nic nerušilo malátnost moře.

x x x

Byl večer. Slunce se chystalo na svůj obvyklý skok do vin, a jak sestupovalo, jeho zář ztrácela intenzitu. Když zapadlo, rozhodl se Ottavio prodloužit si procházku. Jindy se v této chvíli vracel, aby nezmeškal večeři, ale tentokrát ho něco pohánělo dál, jde za tu nedalekou skálu, co trčí z moře jako ostruha! Aby ji obešel, musel projít klidnou, vlažnou vodou. Ještě pár kroků. Pak něco přitáhlo jeho pozornost.

Na vratné vlně se kolébal velký předmět, napůl na souši, napůl ponořený do vody. Ottaviovi bušilo srdce až v hrdle a nohy se roztráslly napětím.

Dřevěná socha?

Tisíc myšlenek mu zavířilo hlavou, tisíc domněnek, ale především jedna. Pošetilý blouznění! Může to být ozdobná hlavice nějaké staré lodi. Teď se sice už nacházejí vzácně, ale tahle místa jich bývala plná. Přikročil blíž.

Byla to socha mladé ženy v starodávném šatu. Překrásná. A přestože každá buňka jeho logické mysli v něm křičela opak, Ottavio nepochyboval. Je to ona.

Po kolena ve vodě, jako okouzlené dítě, dlouho hleděl na tu podivuhodnou tvář. Měsíc už stoupal k vrcholu své pouti, avšak dosud nebyla noc.

Ottavio vytáhl celou sochu na souš, aniž od ní odtrhl uchvácený zrak. Co teď?

Otázka se zdála pošetilá, ale ještě pošetilejší by bylo líbat kus dřeva... i když obdivuhodně zpracovaný... Vždyť, konec konců, je to jen socha.

Rozhlédl se. Nikde nikdo.

Co riskuje, když to zkusí?

Jednou se sám sobě vysměje. Takový absurdní nápad! Ale žít v pochybnostech... navždycky...

Srdce mu bláznivě tlouklo, když přiklekl, sklonil se a něžně přitiskl rty ke rtům sochy.

Nic se nestalo.

Rekl si, že je hlupák, a znovu se rozhlédl, jestli snad nějaký rybář neviděl jeho bláhový čin.

Vstal, spěšně si sklepal z kolen zrnka písku. Kam ji schovat? Taková socha by se dobře vyjímalá v jeho domě. Přátelé by mu ji záviděli. Až by jim řekl, že za ni zaplatil mno...

Něco se pohnulo. Někjaký krab blízko dřevěné ruky? Nebo jen stín lehkého soumraku? Podíval se lépe. A se zamrazením pozoroval, jak se dřevěné prsty svírají. Zděšeně uskočil. Jistě, přál si, aby ta báje byla pravdivá, ale v jádru tomu nevěřil. Teď měl strach. Socha ponenáhlu měnila barvu, slonovinově bílou; pak zžloutla. Víčka zamžikala, jako když se někdo probouzí z dlouhého spánku, a dívčina hrud se začala pohybovat dechem. Byla živá, jako by byla usnula teprve včera. Její temně zelené oči zapátraly kolem a nakonec spočinuly na Ottaviovi. Překrásná tvář se rozvítla úsměvem... a zažehla plamen v mužově srdci.

"Konečně!" A pak: "Děkuji vám, pane." Posadila se, stát se jí však nedařilo. Ottavio se probral ze strnulosti a přistoupil, aby jí pomohl. Zdvihl ji skoro se strachem, že ji poláme.

"Ještě jednou díky." Hlas líbeznější než ptačí cvrlikání. Stála teď před ním, dosahovala mu sotva k bradě... Dotkl se jí... Voněla soli, jemné vlasy vydechovaly pach moře.

"Žádná slova nedokážou vyjádřit vděčnost, již k vám chovám, můj pane. Jako dík vám poskytnu, o čem jen princ může snít." Zvedla se na špičky, aby dosáhla k jeho rtům, a s rozpačitou prostotou ho políbila. Ohňostrojí štěstí mu vytryskl v duši. Byl by chtěl... snad by mohl... měl by...

Myšlenka zůstala nedokončena.

Jeho pokožka začala měnit barvu; tělo znehybnělo.

Poslední, co si uvědomil, bylo, že se cítí jako ze dřeva.

- - -

Poprvé publikováno v časopisu L'altro spazio (Jiný vesmír) č. 6, 1981. S autorovým souhlasem pro český fandum přeložila Ludmila Frejová.

Donato Alotmaro je snad nejpłodnější italský spisovatel. Narodil se r. 1951 v Molfettě, kde žije dosud; pracuje jako samostatný inženýr. Od dětství píše verše, první sbírku vydal ve svých 18 letech; poslední (zatím) r. 1986. SF začal publikovat r. 1980 ve fanzinech. Od té doby napsal spousty povídek (uveřejňovaných v časopisech, antologiích i samostatných sbírkách) a získal několik literárních cen. Italští kritici nešetří chválou a očekávají od tohoto autora velká díla.

Krátce z toho, co řekl Ondřej Neff na letošních Ufounech

Lidi kvůli politice ztrácejí o sci-fi zájem. I vás je tady méně než na Ufounech bývá.

Posledně jsme byli s Martinem Zhoušem v Jihlavě, tam je také velmi čilý SF klub a přišli tam jenom členové SFK. Včera jsem si všiml, že pořád ještě je za výlohou vidět antalogie povídek Clifforda Simaca, vynikajícího amerického autora. Kdyby ta knížka vyšla někdy před pěti lety, tak by zmizela během tří dnů, byla by rozprodána. V jistém slova smyslu se vracíme do té doby, kterou jsem vzpomínal na besedách a na podobných sedánkách, kdy jsem v 73. roce nastoupil do propagačního oddělení nakladatelství Albatros a tam jako nejméně prodejná kniha byla antalogie americké SF, která se jmenuje "Tunel do pozítří". Pravděpodobně ti znalejší z vás vědí, o co jde, to je kniha, která se prakticky dneska vůbec nedá sehnat.

Josef Pecinovský, vynikající autor SF, ještě před listopadovými událostmi pojal úmysl dát dohromady sbírku SF povídek, z nichž by se každá odehrávala na nějakém významném tělese naší sluneční soustavy. Vyzval některé své kamarády, aby mu do té sbírky přispěli a aby každý řekl, na jakém kosmickém tělese chce umístit svůj děj. A mě tím zrovna nějak zaškočil a tak jsem si říkal: To by bylo hloupé prostě říci Mars nebo Měsíc, to už je bída, tak jsem mu řekl Portovo mračno a on se trošku podivil, protože Portovo mračno je takový podivný kosmický úkaz, o kterém se prakticky vůbec nic neví, pouze se ví, že existuje. Pokud nevíte, o co jde, to je takový prstenec, který obepíná celou sluneční soustavu. Někteří astronomové se domnívají, že odtud létají komety, ale prokazatelně to není. Existuje teorie, že to mračno je zbytek po stavbě sluneční soustavy. Co se nevešlo do planet, to se soustředilo právě do prstence. Já jsem tedy řekl Josefovi, že to bude na tom mračnu a on mě od té doby uháněl, co bude s tím mračnem a já opravdu měl upřímnou snahu napsat něco o Portově mračnu, ale co se dá o mračnu napsat, když o něm není žádná literatura a nikdo neví co to je. A tak jsem se pořád nějak vykrucoval a psal jsem knížku, která, doufám, letos vyjde. Je to román a jmenuje se Milénium. Martin Zhouš dával obálku, moc pěknou. Při psaní jsem si vzpomněl na Pecinovského a skloubil jsem to právě s tím Portovým mračnem, takže Milénium by měl mít Pecinovský v té své antalogii, která snad vyjde v západočeském nakladatelství, jak slibuje.

S Martinem Zhoušem vymýšlíme knížku, která bude šléně drahá, ale bude krásná, protože ji zrovna on maluje. Bude to album, dokumentující vývoj dobývání vesmíru. Máme už vymyšlené asi čtyři tabule. Jedna je, dejme, v roce 2714, to je takové docela sympatické datum, kdy dojde k první ověřovací zkoušce kosmické rakety, která je schopna prolétnout hmotou. Pokud se jí nepodaří a raketa zčásti zamrzne. Takže Zhouš ve svých volných chvílích se svou stříkací pistolí doma zamrzává raketu. Pak jsme spolu vymysleli rojovou raketu. Bude to raketa složená z milionu dvou set tisíc osmi set dvaceti šestí, nebo tak nějak, pídíraček, z nichž každá bude mít svou vlastní inteligenci a svůj vlastní účel a kosmem nepojede jedno

obrovské těleso, ale roj mikroskopických tělísek, která budou vzájemně spjatá komunikační logikou, takže to bude Zhouf taky muset nakreslit. To je totiž takový zvláštní způsob spolupráce, že mě něco napadne, jako třeba rojová raketa, a Zhouf řekne: "To je výborný nápad!" A pro mne už je to obyčejné. Ale Zhouf potom musí šest nedělí tou stříkací pistolí malovat. A pak až ta kniha vyjde a oba budeme na obálce napsáni jako autoři, já se budu cítit jako podvodník, poněvadž jsem na tom strávil nesrovnatelně méně času, ale takový už je život. On zase dostane víc peněz, takže bude spravedlnost trochu vyvážená. Na druhou stranu ty peníze nebudou mít žádnou cenu, takže to vyjde nastejno.

Domnívám se, že velmi záhy budou, nebo možná i svým způsobem jsou myslitelné technologie, které budou pronásledovány zákonem. Napadlo mě to, když jsem se dozvěděl o barevném kopírovacím stroji, který má úžasnou rozlišovací schopnost, a je tak dokonale věrný, pokud jde o barvy vůči originálu, že jsou na tyto stroje určité restrikce, protože se na tom dají kopírovat i peníze. Jenže peníze jsou tištěny na zvláštním papíře, takže i potom poznáte po hmatu, jestli je to bankovka, nebo jestli je to kus nějakého papíru. Ale za předpokladu, že by někdo dokázal ten papír hodnověrně napodobit, mohl by si na této kopírovací mašině účinně přivydělávat. Existují restrikce třeba na dálkové mikrofony, které jsou schopné na neobyčejně velkou vzdálenost, třeba na 200-300 metrů, zachytit i velmi malý zvuk a zesílit ho tak, že je slyšet ve sluchátkách. Nebo existují infračervené dalekohledy, kterými lze vidět i v noci. Běžně se vyrábějí, ale už dlouho nejsou ve volném prodeji, ani na Západě, aby se uchránilo soukromí lidí. A samozřejmě ve spořádaných částech světa, kam se velmi nespořádaným způsobem snažíme vepnat, tzn. v Západní Evropě, v Severní Americe, tak tam se pochopitelně tyto restrikce budou dodržovat, protože je tam právní řád. Ale takové ty nové industriální státy, tzn. asijské a africké, ty jistě budou vesele takovéto technologie dělat. Takže, když si vezmete, že kupříkladu USA vedou válku s Kolumbií kvůli tomu, že se tam pěstují rostliny, z nichž se vyrábějí omamné látky a většina trhu narkotik v Americe je kryta ze zdrojů kolumbijských, tak se může za nějakých 50-60 let stát, že budou války toho typu, jaké jsme teď byli svědky v Kuvajtu, kdy se civilizovaný svět bude snažit potlačit tyto zakázané technologie v asijských a v afrických zemích. A tohle je pro mne takový směr SF uvažování, směr, kterému pro sebe říkám "vymýšlení obyčejného světa". My jsme zvyklí, že SF pojednává o neobyčejných věcech, o neobyčejných světech, o neobyčejných bytostech a o vlastnostech bytostí apod. Ale ta neobyčejnost se vlastně dostává do obyčejného světa. To, co bylo nemyslitelné, je velmi rychle realizováno. Dám vám konkrétní příklad. Když jsem začal psát Milénium, šel jsem na to nejdřív z úplně jiné strany, román začínal v Praze a měl jsem tam jeden takový detail, že drahá auta, která jezdí po Praze, mají černá, absolutně neprůhledná okna. Auta by měla černý nátěr, takže by nebylo vidět, kde okno začíná. Takže by to byl jenom takový černý tvar s kolečky, i odrazky by byly černé. No a mně to připadalo velice zábavné, vyjdu před barák a tam vyjelo přede mnou černé auto. Dneska jsou v prodeji černé folie,

takže jestli máte doma Trabanta, můžete si z něj udělat také takové auto. Zatím je to okno vidět, ale ve vzduchu ta myšlenka je, bádá se nad tím a určitě se toho dočkáme.

Mám ještě na mysli jednu věc, a tu musím, jak se říká odborně fruktifikovat. Měl jsem vymyšlené pohyblivé pornografické obrázky. Napadlo mě to v autodilně, jak tam mají dneska všude ty nahý holky. Řekl jsem si, že by to chtělo dotáhnout dál. Prostě obrázek, který by měl v sobě určitou fázi pohybu. Ono to zase je celkem myslitelné, když si vezmete, že dneska jsou plošné obrazovky na bázi tekutých krystalů. Přistě to už nebudou muset být tekuté krystaly. Kdyby to byl nějaký program, který by určitou smyčku, já nevím 50ti obrázků, střídal v určité frekvenci, tak budete mít dvouvrštinovou cyklickou pohybovou sekvenci. Sex je svojí technologií k cyklickému zobrazování jako stvoření.

Nebo tzv. nanotechnologie. To je svým způsobem směr výzkumu, který se snaží o takovou miniaturizaci součástek, že vlastně jednotlivé molekuly, nebo nějaké miniaturní krystaly, nebo vysloveně mikroskopické částičky tvoří součástky. A ten celek je mechanismus, to není třeba taková věc jako je chip, to je fungující záležitost. A takovéto stroje by vykonávaly zcela specifické úkony. Kupříkladu v lékařství, o tom jsem zrovna četl stať, že by byly schopné třeba být injektovány do žil a mohly by, dejme tomu odstraňovat určité sklerotické novotvary, které se na vnitřních stranách cév usazují. Mohlo by se stát, že by se i toto dostalo do konfliktu se zákonem. Nebylo by to schodné s normami normálního civilizovaného života. Pochopitelně mikroskopický strojek, který by vás zbavil nemoci, by byl jistě užitečný, ale lze si představit i aplikace, které by byly škodlivé, poněvadž by mohly člověku ublížovat. Připomeňme film "Útěk z New Yorku". Tam je takový motiv, kdy policisté chtějí přimět člověka ke spolupráci a aby jim nemohl utéct, injektují mu do krku bombu. S tím, že ta bomba má do 24 hodin vybuchnout když mu jí nevynadá. To je příklad zneužití určité technologie.

V tom úžasném kvasu a v těch změnách, ve kterých žijeme, si sciisté často kladou otázku: "Co teď?". Poněvadž do nedávna jsme vlastně byli v nevoli systému a to, co jsme psali bylo proti němu namířené. A co teď dál, když se nám ten motiv puzení vypařil, přece kvůli tomu nezačneme psát romány se zemědělskou tematikou, nebo zamilované romány. A já si tedy slavně slibuji, že budu pokračovat ve směru obyčejné fantazie, tzn. domýšlet obyčejný život v budoucnosti. Myslím si, že to čtenáře docela zajímá.

NOVÉ SCI-FI FILMY

Stanislav Čermák

Já už si přesně nepamatuji pokolikáté tady jsem, ale vždycky toto pozvání přijmu rád, protože se konečně donutím uspořádat si všechny materiály, které jsem získal za celý rok.

Pokaždé jsem toto setkání zaměřil na novinky, mezi které jsem skočil holýma nohama, a hned jsem začal povídat o nových filmech, které byly ve světě natočeny. Letos bych to pojal trošku jinak, pro

vás, posluchače a potenciální diváky, mnohem příjemnější. Jak jistě víte, změnily se společenské podmínky, tudíž se zákonitě musí změnit i kultura a to má dopad i do sféry biografů. Změnil se centrální orgán, který uvádí filmy do kin, z ÚFF se stal Lucernafilm a ti mají buď více peněz nebo více odvahy nebo rádi riskují a tudíž zakoupili několik filmů. Takže něco o novinkách.

Tak především se k nám po čtrnácti letech konečně dostal první díl Hvězdných válek což je tedy samozřejmě počin chválný, já doufám, že všichni, kdo to viděli na videu, na to půjdou do kina, protože plátno je plátno. V souvislosti s Hvězdnými válkami bych chtěl uvést informaci, kterou jsem se dočetl a která mě velice překvapila: v Sovětském svazu se filmaři pokoušejí zrovna v tomto roce natáčet film ve stylu Lucase a Spielberga a točí film, který by měl být první ze tří plánovaných filmů (německý překlad je Sklepení čaroděje). Odehrává se na planetě Evur, kde je jakási středověké zřízení, dochází tam k válce mezi kmeny a dostanou se tam vědci ze Země. Je to taková nemožná pohádka, možná dobrodružný film, nevím co se z toho vyvine, samozřejmě doufám, že se to k vám dostane alespoň na videu. K Hvězdným válkám, myslím, není potřeba dodávat vůbec nic, všichni je dobře znáte. Pokud je neznáte, vřele doporučuji těm, kdo je neviděli a pouze o nich slyšeli, aby se na ně šli podívat.

Mnohem překvapivější zpráva, alespoň pro mne, byla ta, že se do kin chystají i Větřelci. To je dobře, já si myslím, že když jsme viděli první díl, musíme vidět i druhý. Pevně doufám, že uvidíme i třetí, kolem kterého se nadělalo spousta bájí a mýtů, protože jedni říkali, že už viděli ukázky, další říkali, že slyšeli zprávy o čtvrtém díle. V jedné informaci, doložené xerokem, který byl pořízen z únorového čísla jednoho zapadoněmeckého časopisu, se píše, že skutečně začíná natáčení Alien III., kde hraje opět Sigourney, a má se odehrávat na Zemi, kde Ripleyová společně s vojákem z druhého dílu bojují proti armádě větřelců, kteří se dostali na Zem. Větřelec jako takový se stal pojmem a neustále je napodobován. Posledním takovým případem je film Syngenor, což je syntetický genetický organismus, kdy se geneticky vytvoří nějaká příbĚra, která se vymkne z podkontroly a terorizuje své tvůrce. V souvislosti s genetickými experimenty bych rád uvedl několik filmů, které vznikly. Především je to film Watchers II. (Pozorovatelé II.), kde z tajné laboratoře uprchnou na denní světlo příbĚra, která byla pěstována, aby se dostala do týla nepřítelů, a samozřejmě se vymkne kontrole. Potom velmi zajímavý film z Japonska, který se jmenuje Godzilla versus Biolant, což je japonský návrat ke Godzille, kterou natočili v padesátých letech a kterou probudili v roce 1984. Nyní natočili druhý díl, který by měl být trikově mnohem dokonalejší, leč tematicky a námětově úplně stejný, jako všechny předchozí japonské příbĚrkové filmy. Tentokrát se Godzilla opět naštve, abych tak řekl, a lidé se jí snaží zastavit nějakou geneticky zmutovanou biologickou kreaturou, antijaderným organismem. Z celé řady amerických filmů, které kombinují Zombie se znovuzrozenými lidmi po zmrazení a podobně bych uvedl film Metamorfosis Alien Factor, kdy se genový inženýr Michael Foster nedopatřením infikuje vyvíjeným sérem a mutuje v nebezpečné

monstrum. Vidíte, že schéma těchto filmů je skutečně neustále stejné, opakuje se. Pochybuji, že filmaři, kteří natáčejí tyto levné filmy, si nějaké nové vymyslí, pokud samozřejmě nepříjde zase někdo vyjimečný, jako byl Ridley Scott s filmem, který by byl podobný Větelci.

Do našich kin se v nejbližší době dostane (premiéru, tuším, měl mít 14.3. v Praze) film Měsíc 44, o kterém jsem tady hovořil loni. Je příkladem toho, že k USA, které mají převahu ve světě ve sci-fi filmech, se připojilo Německo. Točí sci-fi a snaží se Americe konkurovat. Vynikl už Nekonečný příběh II., který sice režíroval australský režisér George Miller, leč přesto je tento film západoněmecký. Vychází opět z knihy Michaela Endeho The Neverending Story a opět se odehrává v říši fantazie, která je ohrožována zlými silami. Znovu se tam objeví Bastian a Atrey, kteří říší fantazie zachraňují. Pevně doufám, že si tento film najde cestu i do našich kin, zatím je zřejmě pro náš Lucernafilm příliš drahý.

V kinech uvidíme i film Propast (The Abyss), jeden z nejnovějších filmů Jamese Camerona, který natočil i film Větelci II. Tento film vřele doporučuji a myslím si, že jeho návštěvnost bude ještě větší než u Hvězdných válek a Větelců, protože je to film nový. Do kin také Lucernafilm zakoupil Mouchu a Mouchu II., což je nová verze tématu Moucha od režiséra Cronenberga a od režiséra Chrise Wallase.

Poměrně nečekanou zprávou bylo, že Lucernafilm zakoupil film Predátor s Arnoldem Schwarzeneggerem. O to příjemnější je zjištění, že už existuje film Predátor II. Doufám, že bude dodržena tradice, že když se koupí díl první, koupí se i díl následující. Především chci říci, že ve filmu Predátor II. Arnold Schwarzenegger nehraje. Odborný tisk říká, že byl nezaplacený, a proto museli producenti sáhnout k levnějším hercům. Tentokrát to byl Danny Glover, jenž je černochem a hraje policistu, který vyšetřuje záhadná umrtí lidí. Vědci se kloní k názoru, že pachatelem je nějaká mimozemská nestvůra. Po zkušenostech z pralesa by to mohl být Predátor. Já teď využiji tohoto setkání a přečtu kousek z reportáže jednoho západoevropského novináře, který velmi poutavě popisuje účast na natáčení filmu Predátor II.: "Pocit, že se pohybují uprostřed šnečí ulity je velice silný. Stěny, jejichž povrch připomíná hadí kůži, pulsují v nepravidelných zachvěvech. Póry a štěrbinami dovnitř proniká světlo. Šešení stropu se podobá páteři dobře rostlého dinosaura. Pomalu postupují labyrintem vpřed. Čím hlouběji do něj pronikám, tím hustší se mi zdá podivná mlhovina, pronikající podlahou. Když se vzduch znovu vyčistí, vidím, že jsem v prostoru ovládaném pěti sloupy. Vlevo od sebe spatřuji znepokojující předměty. Sběrka trofejí nesešává, jak byste mohli očekávat, ze zlatých a stříbrných artefaktů, nýbrž z kostí mrtvých potvor. Identifikují mezi nimi i lidskou lebku. Lidské kosti logicky nepřevažují. Proč by také měla bytost lovit v dalekém, širokém vesmíru, mít ve své vitrině pouze člověčí pozůstatky? V každém případě působí obydlí mimozemského lovce dost strašidelně."

Z toho můžete usoudit, že ve filmu Predátor II. budeme svědky nejen souboje v džungli velkoměsta, kterým je Los Angeles koncem

dvacátého století, ale podíváme se také do mimozemské lodě Predátora a poznáme něco z jeho života a z jeho pojetí bytosti, což je cesta, kterou se samozřejmě tvůrci museli dát, protože bojové kvality Predátora byly zcela jasně ukázány už v prvním díle. Nejen kina se modernizují a uvádějí čím dál novější filmy. Také do videopůjčoven se dostávají i filmy, u kterých jsme si museli dříve počkat na nějakou třetí, čtvrtou kopii na videu od kamaráda, který nám to půjčí. Ten, kdo z vás chodí do videopůjčoven, zjistil, že se tam už vyskytuje film Highlander, k tomuto filmu byl natočen i druhý díl. Oproti prvnímu dílu, o kterém někteří tvrdili, že to není sci-fi, je v Horalovi II. kupodivu sci-fi hodně. A to nejen proto, že se film odehrává ve dvacátých letech příměřího století, ale i proto, že se v tomto filmu podíváme na jinou planetu, která se jmenuje Zeist. Ve filmu se dozvíme, že je tato planeta mateřskou planetou všech Horalů, tedy nesmrtelných bytostí. Highlander neboli Horal, kterého jsme viděli v prvním díle (jmenuje se Connor McLeod) se v průběhu druhého dílu zřekl nesmrtelnosti a žije už jako třiašedesátiletý stařec na Zemi. Už neočekává, že by mohl být vtažen do souboje o jediného nesmrtelného muže na této planetě. Ovšem okolnosti tomu chtějí, že je do tohoto souboje zavlečen, protože má být jmenován vládcem planety Zeist, tomu chce zabránit jeho protivník Katana. Vyšle na Zemi za Highlanderem své komando, aby Connora zlikvidovali. To je ve stručnosti, možná trochu nepřesně, řešený děj (nechci to rozvádět do detailů). Pouze bych chtěl dodat, že v hlavní roli uvidíme opět Christophera Lamberta. Kupodivu se v tomto filmu objeví i Sean Connery, který v prvním díle zahynul. Odborný tisk tvrdí, že se ho podařilo obžít dramaturgickým trikem. Nevím, jak to bude zdůvodněno. Hlavního odpůrce Connora McLeoda hraje Michael Ironside. Já tady toto jméno uvádím, přestože vám nic neřekne, z důvodu, že hraje také hlavního odpůrce Arnolda Schwarzeneggera ve filmu Total Recall. (Pozn. Highlander II. měl premiéru v našich kinech 15.8.)

V našich kinech jsme teď Arnolda Schwarzeneggera viděli v Terminátorovi a v Barbaru Conanovi. Už mi to skoro připadá jako ohraná písnička, když řeknu, že k Terminátorovi byl už také natočen druhý díl (těch druhých dílů je skutečně hodně). Natáčel ho opět James Cameron. Znovu v hlavní roli uvidíte Lindu Hamiltonovou jako Sarrah Connorovou a kupodivu se i v Terminátorovi II. objeví postava, která v prvním díle zahynula, terminátor hrany opět Arnoldem Schwarzeneggerem. Tento trik vysvětlil režisér Cameron tak, že v budoucnosti bylo terminátorů vytvořeno více, není proč se domnívat, že by se měli od sebe něčím lišit, ani vzhledem, ani vlastnostmi, a tudíž není problém za Sarrah Connorovou poslat ještě jednoho terminátora. Jen bych upozornil, že budou poslání dva terminátory. dost mě překvapilo, že ten druhý je jiný. Ale jsou to informace, které se ještě mohou v budoucnosti změnit. Děj se odehrává v době, kdy Sarrah už porodila syna, který má počítačem znepřijemňovat život v budoucí válce, a má se z ní stát něco na způsob partyzány v pralese a tam bojovat s terminátorem. Uvidíme, co se z toho vyvine a zda to bude stát za to.

Když už jsme u těch druhých dílů, je nutno uvést, že film Gremlins už má také druhý díl, jmenuje se Gremlins II. Opět se tady

setkáme s hlavními hrdiny jak s lidskými, tj. s tím mladíkem i s tou mladou dívkou, tak i s malým Ghissem, který se dostane do ruky genetickým vědcům, kteří z něj dostanou potomky. Bohužel je o pélnoci nakrmi a kolotoč začne znovu, tak jako v prvním díle. Tentokrát Gremlina neterorizují malé městečko, nýbrž stodvacetipatrový všák v New Yorku.

Druhý díl byl natočen i k filmu Robocop. V hlavní roli je opět Peter Weller jako ocelový kyborg, který stojí na straně práva a pořádku. Tentokrát se ho pokusí firma, která ho zplodila, zlikvidovat nejprve tím způsobem, že ho přeprogramují. Ovšem tomu se osobnost Robocopa a policisty Murphyho vzepře a opět zregeneruje a postaví se na správnou stranu, na stranu dobra. Potom se firma rozhodne do podobného kyborga namontovat mozek jednoho padoucha, který byl vedoucím bandy pašeráků drog, a tohoto Robocopa II. pošle proti Robocopovi. Název filmu se tedy dá chápat jako druhý díl, ale také jako název kyborga, který se v tomto filmu objeví, Robocopa II.

Minule jsem tady řekl (a neustále si to myslím), že filmů s roboty ubývá. Lidé už netouží po tom, ponořovat se do problémů soužití lidí s roboty a tudíž od takových klasických filmů, jako je Terminátor, odstupují. Myslím si to i přesto, že byl natočen II. díl, protože si myslím, že nebude dosahovat takové kvality jako díl první. Moji domněnku jenom potvrzují filmy, které vznikají v USA a Japonsku, že se v podstatě řadí spíše mezi levnější vlnu filmů podřadnější kvality. Japonci nám to dokumentují filmem, který se jmenuje Robot-war, v němž popisují příběh několika lidí, kteří bojují proti počítači, který vyhlásil světů válku. Tato skupina odvážlivců se ho snaží zastavit (tento film je k mání na kazetách pod názvem Zajatci robotů). Potvrzuje mi to i film USA, který se jmenuje Robot jox. V tomto filmu je elegantně vyřešená konfrontace dvou velmocí v budoucnosti. Nemají se střetávat jednotlivé armády a umírat tisíce lidí, pouze každá strana, to znamená Východ a Západ vyšle svého představitele, ohromného robota, do jehož centra je posazen jeden jediný člověk. Tito dva roboti se střetnou, a s vítězným robotem vyhrává i jeho mocnost. Název Robot jox je odvozen od spojení žokeje robota, je to vlastně fonetické zkrácení robotžokej-robotjox. Myslím si, že současné politické dění světa způsobilo, že už je to méně aktuální film. Mnohem zajímavější a kvalitou vybočující z podprůměru bude film, který se jmenuje Eve of Destruction, v němž se vyskytuje robot v podobě ženy. Jakási doktorka Simonsová vytvořila Androida, jemuž dala svoji podobu. Sdílel s ním mysl, myšlenky i vzpomínky. Tento robot je vycvičen na to, aby bojoval na straně člověka. Ovšem při zákroku v bance je narušeno jeho autodestrukční zařízení a do 48 hodin má tento robot explodovat a tím ohrozit své okolí. Vymkne se kontrole, utíká a hlavní hrdinka Dr. Simonsová ho pronásleduje a snaží se ho zastavit.

Rozhodně menším osvěžením je film Hardware, který natočili podle jednoho pramenu v USA a podle druhého ve Velké Británii, ale to vůbec není podstatné. Tento film by měl být podle kritiky skutečně "tvrdým zbožím", což je doslovný překlad slova hardware. Má být útokem na oči, uši i nervy diváka, podle jiného zdroje dokonce

pohledem do sexuálního života robota. Děj by se měl odehrávat na spustošené Zemi, kde každý předmět znamená nějakou relikvii. Hlavní hrdina v poušti nalezne přílbu a věnuje jí své milence, jenže z tohoto předmětu se vyklubou robot, který byl určen na to, aby bojoval ve válce. Začne své okolí terorizovat a do dívky se zamiluje (proto asi "pohled do sexuálního života robota"). Tolik bych chtěl říct k tématu robot versus člověk.

Naštěstí jsem stále ještě nekončil s výčtem filmů, které se dostanou do našich kin, protože je v návrhu zakoupit i film Alien Nation, což je Národ cizinců (v našich kinech jako "Lebkouni"). Tak trochu se vymyká z vlny filmů, které zobrazují návštěvu mimozemšťanů na Zemi. V tomto filmu se jedná o to, že na Zemi nouzově přistane třiatatisíc mimozemšťanů, kteří zde požádají o jakýsi azyl, a vláda USA jim dovolí zde žít. Děj se odehrává v době, kdy jsou tyto mimozemšťané už zabydleni a kdy z jejich existence vyplývá spousta problémů, jeden z nich je vysoká kriminalita. Děj zobrazuje vztah mezi pozemským a mimozemským policistou, kteří vyšetřují případ výroby narkotik. K tomuto filmu se vyjadřuji tak dlouho, protože si myslím, že stojí za to ho shlédnout, neboť v málokterém sci-fi filmu je tak silně vyjádřen protirasistický podtext, jako v tomto filmu. Kdo vlastní satelit, tak ví, že teď na satelitech běží seriál, který je podle filmu natočen. Neviděl jsem ani jeden díl, nevím, jestli má s tím filmem něco společného, leč pokud jste ho viděli, můžete si ušlábat obrázek o tom, jak tyto mimozemšťané vypadají (mají takové kropenaté hlavy).

Návštěva mimozemských bytostí je jedno z nejvyhledávanějších témat ve sci-fi, téměř každý čtvrtý až pátý film operuje s mimozemšťany. Já si vybral na ukázkou dva. První se jmenuje Fatalsky a pojednává o tom, že se na Zemi objeví ufo (lidé nejdříve nevědí, jestli je to vojenská akce, nebo nějaký meteorit, pak se z toho vyklubou kosmická loď s mimozemšťany). Druhý film se jmenuje Communion a jedná se spíše o jakýsi filosofický pohled na bytí člověka ve vztahu k mimozemským civilizacím. Myslím si, že to nebude moc divácky přitažlivý film, leč tvůrci mají právo se filosoficky vyjadřovat i prostřednictvím sci-fi. Myslím, že to je trend, který bychom měli podporovat, protože tím získá vědecká fantastika větší uplatnění.

Ještě bych se poznámkou vrátil k videopůjčovnám, protože tam by se měla v druhém pololetí objevit Blízká setkání třetího druhu, což si nikdo z majitelů videorekordérů ujít nenechá. Také by se tam měl objevit Útek z New Yorku, film Johna Carpentera z roku 1980, který je velmi kvalitní a všude vám ho doporučuji ke shlédnutí.

Děkuji vám za pozornost a těším se na další setkání.

DOPISY ČTENÁŘŮ

Rubrika "LOC" bývá zcela běžnou součástí drtivé většiny zahraničních fanzinů. Někdy tvoří i převážnou část jejich obsahu. Jen u nás se zatím příliš neujala, reagovat na zaslany fanzin se prostě příliš nenosí. Přesto se pokusím tuto rubriku v našem fanzinu

udržet. I když zpočátku ji budou tvořit spíše příspěvky ze zahraničí, ale to snad bude jen ku prospěchu věci. Také tímto způsobem chci alespoň částečně nahradit již nevycházející KONTAKT.

Cyril Simsa je právě jeden z těch anglických fanů, s kterým jsem se seznámil právě díky KONTAKTu. Na rozdíl od většiny ostatních zahraničních přátel, vládne obstojně českým jazykem a tak jsou jeho příspěvky velice cenné.

CYRIL SIMSA,
Fitzroy Park,
London
England

... I enjoyed the article you wrote Slan about your visit to Confiction at the Hague, and I agree with you about the panel on the Death of Communism, which was positively embarrassing in its ineptitude. However, you seem to have misunderstood a couple of things about the panelists: firstly, Jerry Pournelle did not show up, and in order to preserve the political balance of the panel, Ian Watson was forced to draft in another American right-winger at the last minute. Unfortunately, the only right-winger available at such short notice was a relatively unknown professional writer called F. Gwynplaine MacIntyre (the fat hairy man who sat to Watson's right), and it turned out that this man was a complete idiot. I'm sure a large part of the panel's failure was due to the way he dominated the proceedings.

The woman whose name you didn't catch was Judith Hanna, a well-known figure in British fandom (and incidentally a good friend of Eva Hauser's). However, the magazine she edits is not to rather drysounding Factography, but the much livelier Fuck the Tories (that is, 'Fuck the Conservative Party'), well-known for its left-wing sentiments and its espousal of feminist/environmentalist causes. Judith herself is a professional environmental campaigner (she works for a transport pressure-group called Transport 2000), and her husband (who co-edits the journal) was for many years an active member of the Labour Party, so her credentials as the panel's representative of the left were impeccable. (If only she'd been given more of a chance to speak!). Despite all the above, she's actually not British at all, but Australian, so I'm afraid that rather puts paid to your observation about British women (though I must admit I don't quite see what pertinence it has to a political debate in any case).

S Buckem Coulsonem si dopisují již řadu let. Kontakt s ním mi zprostředkovala legendární Charlotte Proctor (fanzin ANVIL, Birmingham, USA). Buck vydal několik SF románů (o něco známějším autorem SF je i jeho žena Juanita Coulsonová), spíše se však věnuje literárním recenzím. Jeho "LOC" naleznete snad ve všech vycházejících fanzinech na světě.

Buck Coulson
Hartford City
USA

... Our most recent convention was Marcon, in Columbus, OH, the last weekend in April. Juanita was "Filking Guest", so we didn't have to pay for our hotel rooms, and received a payment to cover our travel expenses and food. I don't know how many people were there, possibly 1500. (That's more than came to the first several World Conventions we attended, back in the 1950s.) We were kept busy, Juanita was on 4 panels, had 3 concerts, and an autograph session. I was also on 4 panels (different ones) and interviewed the major quests at the opening ceremonies. The quests were Lois McMaster Bujold, who is a fairly new author but has already won one Hugo and 2 Nebula awards, Melinda Snodgrass, who has been script consultant for the current "Star Trek" tv series, and cover artist Rowena Morrill. C.J. Cherryh was also supposed to be interviewed, but didn't appear, she apologized later, saying she'd been "straightening out" her convention schedule. Aside from the fact that I had very little time to work up questions for Snodgrass, and didn't know I'd be interviewing Morrill until we were up on the platform ready to begin. I guess it went off well. Otherwise, we took in a lot of money at the huckster table (about 1000 USD, though of course not nearly all of that is profit), and got to talk to a lot of friends.

Dopis od Marka Manninga mne nesmírně potěšil. Američan, který se obětuje k tomu, aby napsal dopis v pro něj zcela neznámé řeči, to je něco fantastického.

Mark Manning
1709 South Holgate
Seattle, USA

Milý Ladislave,
děkuji Vám za Vaši velmi dobrou fanzinu! Neznám česky, ale mám rád Slanu. Mimo fannou Slanu, vidím serconnou Fantasinu. Rozhodně, četl jsem rád Vaše fanziny.

"Přechodníky" není ve slovníku. "Přechodníky" = "overpasses"? Nebo to znamená "transitions"?

Prosím, kdo faní nebo klubi ve Československé vydají fanziny? (Obzvláště fanné fanziny!)

Upřímně Váš, Mark!

UFOUNI VE SLANÉM 92

sobota 22. února 1992

9.00 - 18.00

UPOZORNĚNÍ:

Na adrese redakce je možno objednat starší čísla SLANĚ (roč. 87 - 90) v ceně 5 Kčs za kus (+ poštovné). Stejně tak je možno ještě si objednat PARALELNÍ SVĚTY 3 (Vinge, Mc Devitt, Eliund - Benford, Meredith - Smiri) a PARALELNÍ SVĚTY 4 (Anderson, LeGuinová, Niven, Dick) za 20 resp. 18 Kčs (včetně poštovného).

INFORMACE PRO ČTENÁŘE, KNIHKUPCE A DISTRIBUTORY

Nakladatelství SLAN připravuje:

Jack Finney: Útěk ze San Quentinu
Dramatický příběh vězně prchajícího
před trestem smrti z jednoho z nejlépe
střežených vězení v USA.

Hugo Awards

Odborná kniha: "How to Write Science Fiction and Fantasy",
Orson Scott Card
Povídka: "Bears Discover Fire", Terry Bisson
Noveleta: "The Manamouki", Mike Resnick
Novela: "The Hemingway Hoax", Joe Haldeman
Román: "The Vor Game", Lois McMaster Bujold

Obsah:

Informace čtenářům	2
Daleko od Prahy (L. Peška)	2
D. Altomare: PRINCEZNIČKA	3
Ondřej Neff na UFOnech 91	5
Nové SF filmy (S. Čermák)	8
LOC	13

SLAN, vyšlo v listopadu 91. Vydává Agentura SLAN ve spolupráci se
SFK Slaný. Editor: L. Peška. Adresa redakce: SLAN, P.O.Box 19, 27401
SLANÝ, tel. 0314 7359